

Arrest

nr. 210 834 van 11 oktober 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Broustinlaan 88/1
1083 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 4 juni 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 mei 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 augustus 2018 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 14 augustus 2018.

Gelet op de beschikking van 4 september 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 oktober 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. SAKHI MIR-BAZ.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”, waarbij zijn huidig verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. In het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire omdat hij niet aannemelijk heeft gemaakt een Afghaans staatsburger van Hazara origine te zijn, vermits (i) hij inconsistente en zelfs tegenstrijdige verklaringen aflegde over zijn naam, zijn geboorteplaats en zijn opeenvolgende verblijfplaatsen en de uitleg als zou hij op aanraden van de smokkelaar en andere asielzoekers besloten hebben individueel asiel aan te vragen onder een valse naam niet kan overtuigen; (ii) geen geloof gehecht kan worden aan verzoekers etnische origine omdat hij hierover inconsistente verklaringen aflegde en tevens zeer vage verklaringen aflegt; (iii) verzoekers kennis omtrent zijn voorgehouden land van herkomst, met name Afghanistan, te beperkt is; (iv) verzoekers verklaringen omtrent zijn verblijfssituatie in Iran als Afghaans vluchteling niet consistent zijn en niet stroken met de beschikbare informatie en (v) de door verzoeker voorgelegde documenten niet van die aard zijn dat ze de appreciatie van zijn asielaanvraag in positieve zin kunnen ombuigen, zoals wordt toegelicht. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd bij arrest nr. 200 501 van 28 februari 2018.

Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn huidig verzoek om internationale bescherming steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn vorig verzoek om internationale bescherming heeft uiteengezet. Hij verwees opnieuw naar zijn eerdere verklaringen over zijn nationaliteit en zijn verblijf in Iran als Afghaanse vluchteling. Hij herhaalde tevens dat zijn echtgenote van hem gescheiden is. Tot slot voegde hij toe dat zijn zus H. ondertussen een positieve beslissing heeft gekregen op basis van dezelfde problemen als hem.

Ter ondersteuning van zijn huidig verzoek om internationale bescherming legt verzoeker een originele amayesh 10 kaart neer, waarvan hij reeds de kopie voorlegde in het kader van zijn eerste verzoek.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen

bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming -oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asielerzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming-, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de Commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4. Aangezien reeds in het kader van verzoekers vorige verzoek om internationale bescherming werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hem ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoeker naar aanleiding van zijn huidig verzoek om internationale bescherming geen elementen bijbrengt die zijn geloofwaardigheid kunnen herstellen of die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt, dient te worden besloten dat verzoeker niet aantoonde in zijn land van herkomst persoonlijke problemen te hebben (gekend). Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt waaruit blijkt dat hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, en het formuleren van algemene beweringen en kritiek, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

5. Verzoeker haalt aan dat: "Verweerder verwijst naar haar argumenten van eerste asielaanvraag en ze stelt dat ze toen geen geloof hechtte aan de verklaringen van verzoeker." De Raad wijst er op dat het een evidentie is dat bij de beoordeling van een later verzoek om internationale bescherming rekening mag worden gehouden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerder verzoek zijn afgelegd, en met vaststellingen gedaan in het kader van een vorig verzoek. Dat deze in het nadeel van verzoeker spelen, is geen aanwijzing dat de commissaris-generaal niet zou onderzocht hebben of er nieuwe elementen zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

De brief van UNHCR werd reeds beoordeeld bij 's Raads arrest nr. 200 501 van 28 februari 2018 (zie *infra*).

De Raad stelt vast dat verzoeker zich in zijn verzoekschrift grotendeels beperkt tot het opnieuw aanhalen van argumenten die hij eerder in zijn beroep in het kader van zijn vorige procedure voor de Raad bij zijn eerste verzoek om internationale bescherming naar voren bracht.

De Raad verwijst in dit verband naar hetgeen dienaangaande in het kader van verzoeker zijn eerste verzoek bij 's Raads arrest nr. 200 501 van 28 februari 2018, werd vastgesteld, met name:

"In zoverre verzoeker aanvoert dat hij misleid werd door de smokkelaar en andere asielzoekers onderweg en hij, toen hij dit beseftte, zelf het initiatief heeft genomen om de waarheid te vertellen, benadrukt de Raad vooreerst dat een asielzoeker de verplichting heeft om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het aan hem/haar is om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de asielinstanties zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De Raad stelt vast dat verzoeker echter heeft getracht de Belgische autoriteiten intentioneel te misleiden en vervolgens, tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,

volledig afwijkende verklaringen aflegt aangaande zijn herkomst en identiteit. Van een asielzoeker mag nochtans te allen tijde en redelijkerwijs verwacht worden dat deze zijn asielmotieven zo waarheidsgetrouw en volledig mogelijk uiteenzet en de bevoegde (asiel)instanties in het onthaalland correct inlicht over zijn identiteit, herkomst en vluchtmotieven. Het manifest misleidende karakter van zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken doet derhalve afbreuk aan zijn algehele geloofwaardigheid.

De argumentatie in het verzoekschrift dat hij omwille van zijn laaggeschooldheid en het feit dat hij zwaar getraumatiseerd is door de gebeurtenissen in zijn leven niet in staat is om het onderscheid te maken tussen goed en kwaad en zich aldus liet leiden door het advies van anderen om niet aan te geven dat ze allemaal tot een familie behoren, kan niet overtuigen als verschoning of verklaring voor zijn leugenachtige verklaringen. Verder laat verzoeker na om in concreto aan te duiden waar of op welke wijze de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen volgens hem geen of onvoldoende rekening zou hebben gehouden met zijn psychologische toestand. Bovendien dient te worden vastgesteld dat verzoeker nalaat enig stuk bij te brengen waaruit zou kunnen blijken dat hij getraumatiseerd zou zijn. Voorts blijkt uit de lezing van zowel de vragenlijst die werd ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken als het gehoorverslag van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat de gehoren op normale wijze hebben plaatsgevonden. Uit niets blijkt dat verzoeker getraumatiseerd is, laat staan dat hij aantoonde dat hij ingevolge hiervan aan geheugenproblemen zou lijden of niet in staat was om tijdens de gehoren volwaardige verklaringen af te leggen. Voorts blijkt dat verzoeker op geen enkel ogenblik melding hebben gemaakt van eventuele psychologische problemen waarmee hij zou te kampen hebben. Daarnaast werd verzoeker – zoals hij ook zelf in onderhavig verzoekschrift aangeeft – er bij de Dienst Vreemdelingenzaken op gewezen dat: “U moet steeds de waarheid vertellen. Valse of onjuiste verklaringen kunnen tot gevolg hebben dat uw asielaanvraag wordt verworpen. Geloof niet diegenen die u aanraden om feiten toe te voegen, uit te vinden of anders voor te stellen.” (vragenlijst Dienst Vreemdelingenzaken, voorafgaand advies).

Waar verzoeker nog verwijst naar een arrest van de Raad van State van 25 februari 2009 waarin geoordeeld werd dat de Vaste Beroepscommissie een foutieve toepassing maakte van het algemeen rechtsbeginsel “*fraus omnia corrumpit*” en waarin gesteld werd dat fraude omtrent één element zich niet uitstrekt tot alle elementen van de asielaanvraag, dient opgemerkt dat in casu geen toepassing gemaakt wordt van voormeld beginsel.

Waar verzoeker lijkt te betogen dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen objectieve beslissing kon nemen aangezien hij van bij het begin oordeelt dat verzoeker geen geloofwaardige verklaringen heeft afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken en hij verwijst naar de negatieve beslissingen aangaande de asielaanvragen van zijn broer en zussen, dient erop gewezen dat verzoeker geen concrete gegevens aanbrengt waaruit blijkt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevooroordeeld zou zijn geweest of dat zijn asielaanvraag niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen onpartijdig en hebben deze geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van de kandidaat-vluchteling. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

(...)

2.3.2.5. De door verzoeker bijgebrachte documenten vermogen niet de ongeloofwaardig geachte verklaringen omtrent zijn Afghaanse nationaliteit en zijn profiel te herstellen. De Raad wijst erop dat documenten slechts objectieve bewijswaarde hebben voor zover een waarachtig en coherent relaas wordt ondersteund, wat in casu niet het geval is. Verzoeker blijkt er overigens ten onrechte vanuit te gaan dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook aan de aangebrachte stukken bewijswaarde weigeren wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden, wat in casu het geval is. Zo dient er op gewezen dat verzoeker leugenachtige verklaringen aflegde op de Dienst Vreemdelingenzaken omtrent zijn identiteit en tevens heeft aangegeven nooit in het bezit te zijn geweest van Iraanse documenten, doch wel over een taskara te beschikken in Iran (administratief dossier, stuk 19, p. 8-9). Dat hij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen plots wél beschikt over Iraanse documenten en niet over een Afghaanse taskara doet dan ook afbreuk aan de authenticiteit van de door hem voorgebrachte Iraanse geboortecertificaten en vaccinatiekaarten van zijn kinderen, bankkaart en

bankdocumenten, amayeshkaarten en arbeidskaart. Voorts blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie', IR2013-00w, "bekomen valse documenten" van 11 maart 2013) dat zowel valse Iraanse documenten als 'echte documenten' op een frauduleuze manier tegen betaling kunnen worden verkregen en dit zowel in Iran als in Europa. Dit alles maakt dat aan Iraanse documenten slechts een zeer beperkte bewijswaarde kan worden toegekend. Dit geldt des te meer voor de kopie van de Amayeshkaart van verzoekers moeder (die opnieuw wordt neergelegd ter terechtzitting, rechtsplegingsdossier, stuk 12), de kopie van zijn arbeidskaart en de kopieën van geboortecertificaten van zijn kinderen, nu zij geen waarborgen bieden inzake authenticiteit omdat algemeen geweten is dat kopieën gemakkelijk te vervalsen of te fabriceren zijn. Uit de door verzoeker voorgelegde foto's en opnames kan tot slot geenszins worden afgeleid dat verzoeker de Afghaanse nationaliteit zou hebben. Overigens kunnen foto's en video's in het algemeen in scène worden gezet en zijn ze bijgevolg manipuleerbaar in plaats, tijd en ruimte.

Wat betreft het aan het verzoekschrift gevoegde document van UNHCR van 28 april 2017 dient vooreerst te worden benadrukt dat hoger reeds is komen vast te staan dat verzoeker leugenachtige verklaringen aflegt omtrent zijn identiteit en het bestaan van familieleden die eveneens in België verblijven, zodat niet zonder meer kan worden aangenomen dat de in het UNHCR-document vernoemde namen ontegensprekelijk familieleden van verzoeker zijn. Gezien verzoeker thans een bevestiging kan voorleggen van UNHCR omtrent de erkenning als vluchteling in Iran van de in het document vermelde personen, kan hoe dan ook van hem redelijkerwijze verwacht kan worden dat hij ook een dergelijke bevestiging aangaande zichzelf kan voorleggen, quod non.

In zoverre verzoeker ter terechtzitting nog het arrest nr. 196 233 van 6 december 2017 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voorlegt, dient te worden opgemerkt dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht. De rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft geen precedentwaarde en elk dossier wordt individueel beoordeeld."

6. De aanvrager van de subsidiaire bescherming, met name wat betreft de vraag of hij of zij bij terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet loopt, moet enig verband met zijn persoon aannemelijk maken, ook al is daartoe geen bewijs van een individuele bedreiging vereist. Met een ongeloofwaardig relaas en zonder bewijs van de voorgehouden nationaliteit en afkomst, maakt verzoeker zelf het bewijs van dergelijk verband onmogelijk.

7. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep

gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 9 augustus 2018, voert verzoekende partij aan dat zij originele stukken heeft ingediend waaruit blijkt dat zij een Afghaanse vluchteling was in Iran en dat daar geen rekening wordt mee gehouden omdat zij aanvankelijk de waarheid niet vertelde. Verzoekende partij wijst erop dat het dossier van haar zus teruggestuurd werd en dat zij erkend is als vluchteling (in Iran). Verzoekende partij wijst erop dat het gelijkheidsbeginsel is geschonden nu zij heeft aangetoond dat zij de broer is van iemand die erkend is, en dat het niet kan dat personen die geboren en getogen zijn in 1 gezin in Iran op een verschillende wijze worden behandeld. Verzoekende partij wijst erop dat zij allerlei elementen heeft aangebracht, zoals foto's en video's van bruiloftsfeesten, en deze elementen aantonen dat er een familieband is. Verzoekende partij is van oordeel dat haar zaak niet correct werd onderzocht en het ook geen zin heeft om de zaak terug te sturen naar het CGVS nu de zussen opnieuw geweigerd werden.

Waar verzoekende partij stelt dat zij originele stukken heeft ingediend waaruit blijkt dat zij een Afghaanse vluchteling was in Iran en dat daar geen rekening wordt mee gehouden omdat zij aanvankelijk de waarheid niet vertelde, wijst de Raad naar hetgeen de commissaris-generaal in de bestreden beslissing heeft vastgesteld: *"Betreffende de door u voorgelegde amayesh 10 kaart dient opgemerkt dat u in het kader van uw eerste verzoek al een kopie van deze kaart voorlegde. Dat u nu het origineel neerlegt wijzigt niets aan de eerder gemaakte vaststellingen."* De Raad merkt verder op dat documenten enkel een ondersteunende werking hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielfrelaas te herstellen.

Voorts wijst de Raad op hetgeen werd vastgesteld met betrekking tot haar eerder voorgelegde documenten in het kader van haar eerste verzoek bij 's Raads arrest nr. 200 501 van 28 februari 2018, met name: *"2.3.2.5. De door verzoeker bijgebrachte documenten vermogen niet de ongeloofwaardig geachte verklaringen omtrent zijn Afghaanse nationaliteit en zijn profiel te herstellen. De Raad wijst erop dat documenten slechts objectieve bewijswaarde hebben voor zover een waarachtig en coherent relaas wordt ondersteund, wat in casu niet het geval is. Verzoeker blijkt er overigens ten onrechte vanuit te gaan dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook aan de aangebrachte stukken bewijswaarde weigeren wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden, wat in casu het geval is. Zo dient er op gewezen dat verzoeker leugenachtige verklaringen aflegde op de Dienst Vreemdelingenzaken omtrent zijn identiteit en tevens heeft aangegeven nooit in het bezit te zijn geweest van Iraanse documenten, doch wel over een taskara te beschikken in Iran (administratief dossier, stuk 19, p. 8-9). Dat hij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen plots wél beschikt over Iraanse documenten en niet over een Afghaanse taskara doet dan ook afbreuk aan de authenticiteit van de door hem voorgebrachte Iraanse geboortecertificaten en vaccinatiekaarten van zijn kinderen, bankkaart en bankdocumenten, amayeshkaarten en arbeidskaart. Voorts blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie', IR2013-00w, "bekomen valse documenten" van 11 maart 2013) dat zowel valse Iraanse documenten als 'echte documenten' op een frauduleuze manier tegen betaling kunnen worden verkregen en dit zowel in Iran als in Europa. Dit alles maakt dat aan Iraanse documenten slechts een zeer beperkte bewijswaarde kan worden toegekend. Dit geldt des te meer voor de kopie van de Amayeshkaart van verzoekers moeder (die opnieuw wordt neergelegd ter terechtzitting, rechtsplegingsdossier, stuk 12), de kopie van zijn arbeidskaart en de kopieën van geboortecertificaten van zijn kinderen, nu zij geen waarborgen bieden inzake authenticiteit omdat algemeen geweten is dat kopieën gemakkelijk te vervalsen of te fabriceren zijn. Uit de door verzoeker voorgelegde foto's en opnames kan tot slot geenszins worden afgeleid dat verzoeker de Afghaanse nationaliteit zou hebben. Overigens kunnen foto's en video's in het algemeen in scène worden gezet en zijn ze bijgevolg manipuleerbaar in plaats, tijd en ruimte."* Verzoekende partij brengt in het kader van haar huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe feiten of elementen aan die vermogen aan deze vaststellingen te tornen.

Waar verzoekende partij aanhaalt dat het dossier van haar zus teruggestuurd werd en dat zij erkend is als vluchteling (in Iran), wijst de Raad eerst en vooral naar de bestreden beslissing waar het volgende

werd vastgesteld door de commissaris-generaal: *"Het feit dat de weigeringsbeslissing van uw zus H.(...) door de RvV op 6 december 2017 werd vernietigd heeft geen betrekking op uw persoonlijke situatie (Verklaring Volgend Verzoek, d.d. 10/04/2018, vraag 22). Elk verzoek tot internationale bescherming dient immers op zijn eigen merites te worden beoordeeld. Zoals hierboven reeds vermeld werden de beslissing en beoordeling inzake uw eerste verzoek door de RvV op 28 februari 2018 bevestigd. De Raad merkte in haar arrest ook op dat er, gelet op de leugenachtige verklaringen die u aflegde omtrent uw identiteit en het bestaan van familieleden die eveneens in België verblijven, niet zonder meer kan worden aangenomen dat deze ontegensprekelijk uw familieleden zijn."*

Voorts wijst de Raad in dit verband naar hetgeen dienaangaande in het kader van verzoekende partij haar eerste verzoek bij 's Raads arrest nr. 200 501 van 28 februari 2018, werd vastgesteld, met name: *"Wat betreft het aan het verzoekschrift gevoegde document van UNHCR van 28 april 2017 dient vooreerst te worden benadrukt dat hoger reeds is komen vast te staan dat verzoeker leugenachtige verklaringen aflegt omtrent zijn identiteit en het bestaan van familieleden die eveneens in België verblijven, zodat niet zonder meer kan worden aangenomen dat de in het UNHCR-document vernoemde namen ontegensprekelijk familieleden van verzoeker zijn. Gezien verzoeker thans een bevestiging kan voorleggen van UNHCR omtrent de erkenning als vluchteling in Iran van de in het document vermelde personen, kan hoe dan ook van hem redelijkerwijze verwacht kan worden dat hij ook een dergelijke bevestiging aangaande zichzelf kan voorleggen, quod non."*

In zoverre verzoeker ter terechtzitting nog het arrest nr. 196 233 van 6 december 2017 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voorlegt, dient te worden opgemerkt dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht. De rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft geen precedentwaarde en elk dossier wordt individueel beoordeeld." Verzoekende partij brengt in het kader van haar huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe feiten of elementen aan die vermogen aan deze vaststellingen te tornen.

Met het louter aanhalen dat zij allerlei elementen heeft aangebracht, zoals foto's en video's van bruiloftsfeesten, heeft verzoekende partij nog steeds niet aangetoond dat er wel degelijk een familieband zou bestaan, gelet op hetgeen de Raad dienaangaande in het kader van haar eerste verzoek bij 's Raads arrest nr. 200 501 van 28 februari 2018, heeft vastgesteld, met name: *"(...) Uit de door verzoeker voorgelegde foto's en opnames kan tot slot geenszins worden afgeleid dat verzoeker de Afghaanse nationaliteit zou hebben. Overigens kunnen foto's en video's in het algemeen in scène worden gezet en zijn ze bijgevolg manipuleerbaar in plaats, tijd en ruimte."*

(...)

De familiefoto (rechtsplegingsdossier, stuk 12) vormt evenmin een bewijs van de voorgehouden familieband nu geenszins kan worden opgemaakt wie er precies op de foto te zien is en dient te worden herhaald dat foto's in het algemeen in scène kunnen worden gezet en bijgevolg manipuleerbaar zijn in plaats, tijd en ruimte. De andere foto die in de aanvullende nota werd opgenomen en die overigens niet vermeld wordt in de inventaris der stukken, betreft slechts een kopie van de Amayesh-kaart van verzoekers moeder waaraan bezwaarlijk bewijswaarde kan worden toegekend nu algemeen geweten is dat kopieën gemakkelijk te vervalsen of te fabriceren zijn. Overigens werd het stuk niet vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling in de taal van de rechtspleging zoals voorgeschreven door artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, zodat de Raad geen kennis kan nemen van de inhoud ervan."

Bijgevolg kan verzoekende partij niet worden gevolgd, gelet op de voorgaande vaststellingen, waar zij stelt dat het gelijkheidsbeginsel is geschonden nu zij heeft aangetoond dat zij de broer is van iemand die erkend is (in Iran), en dat het niet kan dat personen die geboren en getogen zijn in 1 gezin in Iran op een verschillende wijze worden behandeld.

Verzoekende partij kan verder niet worden bijgetreden waar zij van oordeel is dat haar zaak niet correct werd onderzocht gelet op de bovenstaande vaststellingen. Bovendien stelt ze dit zeer algemeen zonder concrete elementen van haar zaak aan te halen die niet correct zouden zijn onderzocht.

Verzoekende partij beperkt zich voor het overige tot de algemene opmerking dat het ook geen zin heeft om de zaak terug te sturen naar het CGVS nu de zussen opnieuw geweigerd werden, zonder echter daadwerkelijke en concrete opmerkingen te formuleren aangaande de in de beschikking van 9 augustus

2018 opgenomen grond. Zij brengt geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf oktober tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS